सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि ।
वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥ ४९ ॥
गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितं ।
प्रतिबुध्यस्व राजर्षे कृत्यं महदुपस्थितं ॥ ५० ॥
अयं वशिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति ।
क्षिप्रमाज्ञाप्यतां राजन् राघवस्याभिषेचनं ॥ ५१ ॥
यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना ह्यनायका ।
एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न तिष्ठति ॥ ५२ ॥
इति तस्य वचः श्रुत्वा सात्त्वपूर्वमिवार्थवत् ।
अभ्यकीर्यत शोकेन भूय एव महीपतिः ॥ ५३ ॥
ततस्तु राजा तं सूतं सन्नहर्षः सुतं प्रति ।
शोकरक्तेक्षणः श्रीमान् उद्वीक्ष्योवाच धार्मिकः ॥ ५४ ॥
सूत किं दुःखितं त्वं मामस्तुत्यं स्तोतुमिच्छसि ।
वाक्यैस्तु खलु मर्माणि मम भूयो निकृन्तसि ॥ ५५ ॥
सुमन्त्रः करुणां श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनं च पार्थिवं ।
प्रगृहीताञ्जलिः किंचित् तस्माद्देशादपाक्रमत् ॥ ५६ ॥
यद्वा वक्तुं स्वयं दैन्यान्न शशाक महीपतिः ।
तदा सुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह ॥ ५७ ॥
सुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः ।
प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमागतः ॥ ५८ ॥

Digitized by Google